ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **W. H. M. M. A.**, zast. Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2022, č. j. KRPA-33951-35/ČJ-2022-000022-MIG, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2022, č. j. 13 A 25/2022 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Daliboru Lípovi, advokátovi se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši **8 012,50 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 1. 2022, č. j. KRPA-33951-17/ČJ-2022-000022-MIG, zajistila žalobce na dobu 90 dnů za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Následně v záhlaví uvedeným rozhodnutím prodloužila dobu žalobcova zajištění dle § 124 odst. 3 výše uvedeného zákona o 90 dnů.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Prodloužení

doby zajištění je dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) možné jen tehdy, jestliže bude vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, a zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu. Žalobce nedisponuje dokladem totožnosti, proto bylo nutné se obrátit na velvyslanectví země jeho původu, aby ověřilo jeho totožnost. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) ze dne 20. 4. 2022 byly provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění žalobcovy totožnosti, a velvyslanectví Egyptské arabské republiky (žalobcova země původu) sdělilo, že nelze určit dobu, jaká bude nutná pro ověření žalobcovy totožnosti. Vzhledem k tomu nebylo možné realizovat správní vyhoštění ve lhůtě stanovené pro původní zajištění. Žalované bylo z její úřední činnosti nicméně známo, že je možné, aby bylo ověření totožnosti a vydání náhradního dokladu provedeno v době prodlouženého zajištění.

[3] Žalovaná se v samotném rozhodnutí o původním zajištění zabývala možnými překážkami vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že se Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku ze dne 28. 1. 2022 zabývalo mj. i otázkou rodinné msty v Egyptě. Nelze proto přisvědčit námitce, že se žalovaná opomněla zabývat existencí možných překážek vycestování. V nyní napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce při výslechu nezmínil žádné překážky, které by mu měly znemožňovat vycestování z České republiky. Je nicméně zjevné, že se těmito otázkami žalovaná zabývala už v rozhodnutí o původním zajištění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Městský soud nesprávně posoudil podmínky, za nichž měla žalovaná rozhodovat, a nedostatečně se vypořádal se žalobními námitkami, přičemž pouze rekapituloval rozhodnutí žalované, aniž by připojil vlastní přezkoumatelné odůvodnění. Prodloužení doby zajištění cizince je prostředek *ultima ratio,* jehož použití žalovaná řádně nezdůvodnila. Stěžovatel byl napadeným rozhodnutím zásadním způsobem omezen na osobní svobodě. K takovému zásahu nelze přistoupit, pokud není založen na závažných důvodech. Žalovaná důvody zajištění formulovala nedostatečně a nepřihlédla ke stěžovatelově specifické situaci a jím tvrzeným důvodům nemožnosti realizace vyhoštění do Egypta, ani k obavám z návratu kvůli hrozící krevní mstě. Stěžovatel byl napaden a vážně zraněn v břišní krajině, což doložil fotografií tohoto zranění přiloženou ke kasační stížnosti. Městský soud pochybení žalované zopakoval, když se dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami, které výše uvedený postup žalované napadaly.

[6] Zajištění cizince je zcela mimořádným institutem, který umožňuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. V případě jeho prodloužení je proto nutné nejprve zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný a zda pro jeho uplatnění existují důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně omezujících opatření nesplnilo účel, což žalovaná nedodržela.

[7] Napadené rozhodnutí žalované a napadený rozsudek se dostatečně nevypořádávají s možnou realizací správního vyhoštění. Je zřejmé, že egyptská strana zcela nedostatečně komunikuje ohledně ověření totožnosti stěžovatele a vydání náhradních cestovních

dokladů. Tato skutečnost nemůže být kladena za vinu stěžovateli, respektive kvůli ní nemůže být opakovaně omezován na osobní svobodě. Již v žalobě upozorňoval na to, že žalovaná nejspíš ani netuší, v jakém časovém rámci by mohlo být správní vyhoštění realizováno, a prodlužování zajištění proto odůvodnila zcela nedostatečně. Neoprávněnému prodloužení doby zajištění a nesplnění zákonem stanovené podmínky oprávněnosti prodloužení zajištění nasvědčuje skutečnost, že žalovaná deklarovala, že v rámci prodloužení zajištění je schopna realizovat správní vyhoštění, nicméně zajištění následně opětovně prodloužila.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se NSS ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud shledal, že v ustálené judikatuře nebyla plně vyřešena otázka, zdali v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince splňuje náležitosti odůvodnění úvaha spočívající v převzetí obsahu sdělení jiného orgánu veřejné moci coby skutkového zjištění. Z tohoto důvodu je kasační stížnost přijatelná.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady jej naplňují (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v nedostatku vlastních důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být dle ustálené judikatury vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Městský soud napadený rozsudek odůvodnil

dostatečným způsobem a své závěry podpořil odkazy na ustálenou judikaturu NSS. Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný.

[14] Dle stěžovatele žalovaná a městský soud nesprávně posoudily možnost realizace jeho vyhoštění a žalovaná neví, v jakém časovém rámci bude moci správní vyhoštění realizovat, na což upozorňoval již v žalobě a potvrzuje to i skutečnost, že zajištění bylo následně opět prodlouženo. Stěžovateli lze dát za pravdu, že cizinec může být zajištěn jen v případě, že lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR skutečně vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017 - 28, č. 3628/2017 Sb. NSS, bod 10). Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS), přičemž tyto závěry lze použít i na rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016 - 43).

[15] Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že prodloužila dobu zajištění stěžovatele kvůli zdlouhavému ověřování jeho totožnosti na egyptském velvyslanectví, jelikož stěžovatel nedisponuje žádnými doklady. Obecně platí, že chybějící cestovní doklad cizince není důvodem znemožňujícím vycestování, ani pokud je jeho obstarání časově i věcně složité. Uvedená okolnost pouze obvykle prodlužuje nutnou dobu zajištění za účelem správního vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 Azs 156/2015 - 44) a žalovaná či jiné správní orgány nemohou rychlost vyřizování požadavku na vydání náhradního cestovního dokladu nikterak ovlivnit (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10 Azs 29/2020 - 28). Dle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí žalované ke zpoždění ze strany třetích zemí, je žalovaná oprávněna prodloužit dobu trvání zajištění i nad maximální dobu zajištění, která podle § 125 odst. 1 téhož zákona činí 180 dnů. Doba trvání zajištění v případě dle § 125 odst. 2 písm. c) nesmí podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců překročit 365 dnů. K tomu je třeba připomenout, že ke komplikacím správního vyhoštění přispělo i jednání stěžovatele, který se při zadržení neprokázal dokladem totožnosti a v jeho věcech byl nalezen doklad na cizí jméno a národnost.

[16] Žalovaná zajištění stěžovatele původně stanovené na dobu 90 dnů napadeným rozhodnutím prodloužila o dalších 90 dnů, čímž nepřekročila maximální možnou délku zajištění cizince. Pro projednávanou věc není podstatné, že následně dne 20. 7. 2022 žalovaná rozhodla o dalším prodloužení zajištění stěžovatele o dalších 90 dnů, jelikož zákonnost nyní napadeného rozhodnutí nemůže být zpochybněna událostmi, které nastaly až po jeho vydání (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015 - 62).

[17] Ohledně odůvodnění doby prodloužení zajištění NSS v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, konstatoval, že *„správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení*

každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu).“

[18] V napadeném rozhodnutí není přímo provedena úvaha, jak dlouho zabere provedení jednotlivých úkonů nutných k přípravě realizace stěžovatelova správního vyhoštění. Nicméně důvody pro prodloužení zajištění mohou být dle rozsudku NSS ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019 - 24, stejné jako důvody pro původní zajištění, pokud tyto důvody přetrvávají a zajištění je prodlužováno z důvodu delšího času potřebného k provedení administrativních úkonů. V původním rozhodnutí o zajištění žalovaná odůvodnila zajištění stěžovatele v délce 90 dnů tím, že minimálně 30 dnů činí průměrná doba pro vydání náhradního dokladu totožnosti, dalších 30 dnů činí doba k zabezpečení přepravních dokladů (letenky) a zbylých 30 dnů lze z tohoto rozhodnutí vyčíst implicitně jako dobu, která je potřeba k sepsání žádosti o zjištění totožnosti stěžovatele, která bude zaslána ŘSCP, které se poté obrátí na Ministerstvo zahraničních věcí, aby byla žádost zaslána do Egypta. Posledně zmíněné úkony žalovaná a ŘSCP již provedly a nyní se čeká na ověření totožnosti stěžovatele egyptskými úřady.

[19] Žalovaná v nyní napadeném rozhodnutí ohledně odůvodnění doby prodloužení zajištění odkázala na sdělení ŘSCP ze dne 20. 4. 2022, ve kterém je rekapitulována komunikace s egyptským velvyslanectvím, jež sdělilo, že nedokáže určit dobu potřebnou pro ověření totožnosti stěžovatele. Na závěr tohoto sdělení ŘSCP konstatuje, že v roce 2021 bylo egyptské velvyslanectví požádáno o ověření totožnosti u čtyř osob, z nichž u tří se podařilo totožnost ověřit, přičemž k ověření totožnosti osoby došlo přibližně za tři měsíce. Tuto část sdělení ŘSCP žalovaná sice výslovně nezopakovala v odůvodnění napadeného rozhodnutí (podstatnou část sdělení naopak v odůvodnění nynějšího rozhodnutí ocitovala), což by bylo vhodnější již proto, že všechny důvody rozhodnutí mají být vyjádřeny přímo v jeho odůvodnění, jak plyne z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. NSS však dospěl k závěru, že se nejedná o natolik závažné pochybení, aby pro něj bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit. Důvody pro stanovení konkrétní doby, po kterou žalovaná prodloužila stěžovatelovo zajištění, lze z napadeného rozhodnutí zjistit. Vyplývá z něj, jaké úkony je třeba ještě k realizaci správního vyhoštění učinit i jaká doba je k tomu v dané situaci přibližně potřeba, a jsou v něm formou citace sdělení ŘSCP ze dne 20. 4. 2022 uvedeny konkrétní komplikace při ověřování totožnosti stěžovatele z egyptské strany. I přesto, že by bylo vhodné, aby žalovaná učinila ze závěrečné části sdělení ŘSCP ze dne 20. 4. 2022 skutkové zjištění a uvedla jej přímo v odůvodnění napadeného rozhodnutí, lze odůvodnění prodloužení doby zajištění stěžovatele považovat za dostatečné.

[20] Městský soud k prodloužení doby zajištění v bodě 26. napadeného rozsudku pouze konstatoval, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedla úvahu, v jakém časovém výhledu je správní vyhoštění stěžovatele možné. S tímto závěrem lze souhlasit, protože žalovaná v odůvodnění uvedla, že ze sdělení ŘSCP vyplývá, že k provedení potřebných úkonů je nezbytná doba 90 dnů. To představuje jak skutkové zjištění učiněné na základě uvedeného sdělení ŘSCP, tak úvahu žalované o délce doby, o niž je potřebné prodloužit dobu stěžovatelova zajištění. Je také třeba připomenout, že městský soud neměl povinnost reagovat na každý dílčí argument a obsáhle jej vyvrátit. Jeho úkolem bylo vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19), což také přezkoumatelným způsobem učinil.

[21] Stěžovatel namítá, že se žalovaná ani městský soud dostatečně nezabývaly tím, že se v zemi původu může stát obětí krevní msty. Žalovaná ovšem v napadeném rozhodnutí uvedla, že stěžovatel během výslechu neuvedl nic, z čeho by vyplývalo, že se nemůže do Egypta vrátit. Jak správně uvedl městský soud v bodě 31. napadeného rozsudku, žalovaná se stěžovatelovými tvrzeními podrobněji zabývala v původním rozhodnutí o zajištění, na které napadené rozhodnutí obsahově navazuje (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, č. 2936/2013 Sb. NSS). V tomto původním rozhodnutí o zajištění žalovaná odkázala na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2022, které se zabývalo možností stěžovatelova návratu do země původu. V závazném stanovisku je uvedeno, že stěžovateli nehrozí nebezpečí ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek a že z jeho výpovědi nevyplývá, že by se svou situaci pokusil vyřešit před odchodem ze země jiným způsobem. K tomu NSS uvádí, že stěžovatelem tvrzené pronásledování ze strany soukromých osob nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, tudíž nemůže být ani překážkou znemožňující vycestování dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož jej nelze podřadit pod žádný z důvodů vážné újmy uvedených v daném ustanovení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 Azs 1/2019 - 27). Stěžovatel netvrdí, že by mu hrozilo nebezpečí ze strany egyptských státních orgánů či že by ho egyptské státní orgány nemohly před hrozbou ze strany soukromých osob ochránit. Realizace správního vyhoštění do země původu proto byla posouzena dostatečným způsobem.

[22] Dle stěžovatele žalovaná postupovala v rozporu s pravidlem, že zajištění cizince je možné pouze tehdy, pokud nelze využít mírnější opatření. Dle rozsudku NSS ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, platí: *„Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 124 zákona o pobytu cizinců.“* Žalovaná se možností využití opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců zabývala a srozumitelným způsobem vysvětlila, proč je nemohla ve stěžovatelově případě využít. Stěžovatel neuvádí, proč by v jeho případě mělo být možné využít zvláštní opatření dle výše uvedeného ustanovení či v čem konkrétně je posouzení žalované nesprávné. Odůvodnění žalované ohledně nevyužití zvláštních opatření proto obstojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[25] Usnesením NSS ze dne 19. 7. 2022, č. j. 9 Azs 107/2022 - 22, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Dalibor Lípa, advokát se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy

Vary. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu právního zastoupení včetně porady s klientem (potvrzení na č. l. 31 spisu NSS) a sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 6 200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. K tomu má ustanovený zástupce dle rozsudku NSS ze dne 29. 1. 2010, č. j. 5 Azs 54/2009 - 42, nárok na náhradu hotových výdajů za tlumočnické služby [§ 13 odst. 1 téže vyhlášky] v rozsahu jedné hodiny ve výši 1 212,50 Kč, k čemuž přiložil fakturu za dané služby (č. l. 32 spisu NSS). Ustanovený zástupce uvedl, že není plátcem DPH. Celková výše odměny stěžovatelova zástupce proto činí 8 012,50 Kč. Odměna v celkové výši mu bude uhrazena do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2022

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu